श्री शिवानन्द लहरी

ऐंकार ह्रींकार रहस्य युक्त श्रींकार गूढार्थ महाविभूत्या ।
ओंकार मर्म प्रतिपादिनीभ्याम् नमो नमः श्रीगुरुपादुकाभ्याम् ॥

कलाभ्यां चूडालङ्कृत शशिकलाभ्यां | निजतपः-
फलाभ्यां | भक्तेषु प्रकटित फलाभ्यां | भवतु मे ।
शिवाभ्यां अस्तोक त्रिभुवन शिवाभ्यां | हृदि पुन-
र्भवाभ्यां | आनन्द स्फुर दनुभवाभ्यां | नतिरियम् ॥ १॥

गलन्ती शम्भो त्वच्चरित सरितः किल्बिषरजः
दलन्ती धीकुल्या सरणिषु पतन्ती विजयताम् ।
दिशन्ती संसार भ्रमण परि तापोप शमनं
वसन्ती मच्चेतो ह्रदभुवि शिवानन्द लहरी ॥ २॥

त्रयीवेद्यं हृद्यं त्रिपुरहर माद्यं त्रिनयनं
जटाभारोदारं चल दुरग हारं मृगधरम् ।
महादेवं देवं मयि सदय भावं पशुपतिं
चिदालम्बं साम्बं शिवमति विडम्बं हृदि भजे ॥ ३॥

सहस्रं वर्तन्ते जगति विबुधाः क्षुद्र फलदाः
न मन्ये स्वप्ने वा तदनुसरणं तत्कृत फलम् ।
हरिब्रह्मा दीना मपि निकट भाजा मसुलभं
चिरं याचे शम्भो शिव तव पदाम्भोज भजनम् ॥ ४॥

स्मृतौ शास्त्रे वैद्ये शकुन कविता गान फणितौ
पुराणे मन्त्रे वा स्तुति नटन हास्येष्व चतुरः ।
कथं राज्ञां प्रीति र्भवति मयि कोऽहं पशुपते
पशुं मां सर्वज्ञ प्रथित कृपया पालय विभो ॥ ५॥

घटो वा मृत्पिण्डोपि अणुरपि च धूमोऽग्नि रचलः
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोर शमनम् ।
वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्क वचसा
पदाम्भोजं शम्भो र्भज परमसौख्यं व्रज सुधीः ॥ ६॥

मनस्ते पादाब्जे निवसतु वचः स्तोत्र फणितौ
करौ चाभ्यर्चायां श्रुतिरपि कथाकर्णन विधौ ।
तव ध्याने बुद्धिः र्नयन युगलं मूर्ति विभवे
परग्रन्थान् कैर्वा परमशिव जाने परमतः ॥ ७॥

यथा बुद्धिः शुक्तौ रजत मिति काचाश्मनि मणिः
जले पैष्टे क्षीरं भवति मृग तृष्णासु सलिलम् ।
तथा देव भ्रान्त्या भजति भवदन्यं जडजनः
महादेवेशं त्वां मनसि च न मत्वा पशुपते ॥ ८॥

गभीरे कासारे विशति विजने घोर विपिने
विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जडमतिः ।
समर्प्यैकं चेतः सरसिज मुमानाथ भवते
सुखे नावस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ॥ ९॥

नरत्वं देवत्वं नग वन मृगत्वं मशकता
पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादि जननम् ।
सदा त्वत्पादाब्ज स्मरण परमानन्द लहरी-
विहारासक्तं चेत् हृदय मिह किं तेन वपुषा ॥ १०॥

वटुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरः
नरो वा यः कश्चित् भवतु भव किं तेन भवति ।
यदीयं हृत्पद्मं यदि भवदधीनं पशुपते
तदीयस्त्वं शम्भो भवसि भवभारं च वहसि ॥ ११॥

गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वाऽद्रि शिखरे
जले वा वह्नौ वा वसतु वसतेः किं वद फलम् ।
सदा यस्यैवान्तः करण मपि शम्भो तव पदे
स्थितं चेद्योगोऽसौ स च परमयोगी स च सुखी ॥ १२॥

असारे संसारे निज भजन दूरे जड धिया
भ्रमन्तं मामन्धं परम कृपया पातु मुचितम् ।
मदन्यः को दीनः स्तव कृपण रक्षाति निपुणः
त्वदन्यः को वा मे त्रिजगति शरण्यः पशुपते ॥ १३॥

प्रभुस्त्वं दीनानां खलु परमबन्धुः पशुपते
प्रमुख्योऽहं तेषा मपि किमुत बन्धुत्व मनयोः ।
त्वयैव क्षन्तव्याः शिव मदपराधाश्च सकलाः
प्रयत्नात्कर्तव्यं मदवन मियं बन्धु सरणिः ॥ १४॥

उपेक्षा नो चेत् किं न हरसि भवद्ध्यान विमुखां
दुराशा भूयिष्ठां विधि लिपि मशक्तो यदि भवान् ।
शिर स्तद्वैधात्रं न नखलु सुवृत्तं पशुपते
कथं वा निर्यत्नं करनख मुखेनैव लुलितम् ॥ १५॥

विरिञ्चि र्दीर्घायुः भवतु भवता तत्परशिरः
चतुष्कं संरक्ष्यं स खलु भुवि दैन्यं लिखितवान् ।
विचारः को वा मां विशद कृपया पाति शिव ते
कटाक्ष व्यापारः स्वयमपि च दीनावन परः ॥ १६॥

फलाद्वा पुण्यानां मयि करुणया वा त्वयि विभो
प्रसन्नेऽपि स्वामिन् भवदमल पादाब्ज युगलम् ।
कथं पश्येयं मां स्थगयति नमः सम्भ्रम जुषां
निलिम्पानां श्रेणिः निज कनक माणिक्य मकुटैः ॥ १७॥

त्वमेको लोकानां परम फलदो दिव्य पदवीं
वहन्त स्त्वन्मूलां पुनरपि भजन्ते हरिमुखाः ।
कियद्वा दाक्षिण्यं तव शिव मदाशा च कियती
कदा वा मद्रक्षां वहसि करुणा पूरित दृशा ॥ १८॥

दुराशा भूयिष्ठे दुरधिप गृहद्वार घटके
दुरन्ते संसारे दुरित निलये दुःख जनके ।
मदायासं किं न व्यपनयसि कस्योपकृतये
वदेयं प्रीतिश्चेत् तव शिव कृतार्थाः खलु वयम् ॥ १९॥

सदा मोहाटव्यां चरति युवतीनां कुच गिरौ
नटत्याशा शाखा स्वटति झटिति स्वैर मभितः ।
कपालिन् भिक्षो मे हृदय कपि मत्यन्त चपलं
दृढं भक्त्या बद्ध्वा शिव भवदधीनं कुरु विभो ॥ २०॥

धृति स्तम्भाधारां दृढगुण निबद्धां सगमनां
विचित्रां पद्माढ्यां प्रति दिवस सन्मार्ग घटिताम् ।
स्मरारे मच्चेतः स्फुट पट कुटीं प्राप्य विशदां
जय स्वामिन् शक्त्या सह शिवगणैः सेवित विभो ॥ २१॥

प्रलोभाद्यै रर्थाहरण परतन्त्रो धनि गृहे
प्रवेशोद्युक्तस्सन् भ्रमति बहुधा तस्करपते ।
इमं चेतश्चोरं कथ मिह सहे शङ्कर विभो
तवाधीनं कृत्वा मयि निरपराधे कुरु कृपाम् ॥ २२॥

करोमि त्वत्पूजां सपदि सुखदो मे भव विभो
विधित्वं विष्णुत्वं दिशसि खलु तस्याः फलमिति ।
पुनश्च त्वां द्रष्टुं दिवि भुवि वहन् पक्षि मृगताम्
अदृष्ट्वा तत्खेदं कथमिह सहे शङ्कर विभो ॥ २३॥

कदा वा कैलासे कनक मणि सौधे सहगणैः
वसन् शम्भोरग्रे स्फुट घटित मूर्धाञ्जलि पुटः ।
विभो साम्ब स्वामिन् परमशिव पाहीति निगदन्
विधातॄणां कल्पान् क्षणमिव विनेष्यामि सुखतः ॥ २४॥

स्तवै र्ब्रह्मादीनां जय जय वचोभि र्नियमिनां
गणानां केलीभि र्मदकल महोक्षस्य ककुदि ।
स्थितं नीलग्रीवं त्रिनयन मुमाश्लिष्ट वपुषं
कदा त्वां पश्येयं करधृत मृगं खण्ड परशुम् ॥ २५॥

कदा वा त्वां दृष्ट्वा गिरिश तव भव्याङ्घ्रि युगलं
गृहीत्वा हस्ताभ्यां शिरसि नयने वक्षसि वहन् ।
समाश्लिष्याघ्राय स्फुट जलज गन्धान् परिमलान्
अलभ्यां ब्रह्माद्यैः मुॅद मनुभविष्यामि हृदये ॥ २६॥

करस्थे हेमाद्रौ गिरिश निकटस्थे धनपतौ
गृहस्थे स्वर्भूजा ऽमरसुरभि चिन्तामणि गणे ।
शिरस्थे शीतांशौ चरण युगलस्थे ऽखिल शुभे
कमर्थं दास्येऽहं भवतु भवदर्थं मम मनः ॥ २७॥

सारूप्यं तव पूजने शिव महादेवेति सङ्कीर्तने
सामीप्यं शिव भक्ति धुर्य जनता साङ्गत्य सम्भाषणे ।
सालोक्यं च चराचरात्मक तनु ध्याने भवानीपते
सायुज्यं मम सिद्ध मत्र भवति स्वामिन् कृतार्थो ऽस्म्यहम् ॥ २८॥

त्वत्पादाम्बुज मर्चयामि परमं त्वां चिन्तयाम्यन्वहं
त्वामीशं शरणं व्रजामि वचसा त्वामेव याचे विभो ।
वीक्षां मे दिश चाक्षुषीं सकरुणां दिव्यैश्चिरं प्रार्थितां
शम्भो लोकगुरो मदीयमनसः सौख्योपदेशं कुरु ॥ २९॥

वस्त्रोद्धूतविधौ सहस्र करता पुष्पार्चने विष्णुता
गन्धे गन्धवहात्मता ऽन्न पचने बर्हिर्मुखा ध्यक्षता ।
पात्रे काञ्चन गर्भतास्ति मयि चेद् बालेन्दु चूडामणे
शुश्रूषां करवाणि ते पशुपते स्वामिन् त्रिलोकीगुरो ॥ ३०॥

नालं वा परमोपकारक मिदं त्वेकं पशूनां पते
पश्यन् कुक्षिगतान् चराचर गणान् बाह्य स्थितान् रक्षितुम् ।
सर्वा मर्त्य पलाय नौषध मति ज्वालाकरं भीकरं
निक्षिप्तं गरलं गले न गिलितं नोद्गीर्ण मेव त्वया ॥ ३१॥

ज्वालोग्रः सकलाम रातिभयदः क्ष्वेलः कथं वा त्वया
दृष्टः किं च करे धृतः करतले किं पक्व जम्बूफलम् ।
जिह्वायां निहितश्च सिद्ध घुटिका वा कण्ठदेशे भृतः
किं ते नीलमणि र्विभूषण मयं शम्भो महात्मन् वद ॥ ३२॥

नालं वा सकृदेव देव भवतः सेवा नतिर्वा नुतिः
पूजा वा स्मरणं कथा श्रवणम प्यालोकनं मादृशाम् ।
स्वामि न्नस्थिर देवता नुसरणा यासेन किं लभ्यते
का वा मुक्तिरितः कुतो भवति चेत् किं प्रार्थनीयं तदा ॥ ३३॥

किं ब्रूमस्तव साहसं पशुपते कस्यास्ति शम्भो भवत्
दैर्यं चेदृश मात्मनः स्थितिरियं चान्यैः कथं लभ्यते ।
भ्रश्यद्देवगणं त्रसन्मुनि गणं नश्यत्प्रपञ्चं लयं
पश्यन्निर्भय एक एव विहर त्यानन्द सान्द्रो भवान् ॥ ३४॥

योगक्षेम धुरन्धरस्य सकलः श्रेयःप्रदोद्योगिनः
दृष्टादृष्ट मतोपदेश कृतिनो बाह्यान्तर व्यापिनः ।
सर्वज्ञस्य दयाकरस्य भवतः किं वेदितव्यं मया
शम्भो त्वं परमान्तरङ्ग इति मे चित्ते स्मराम्यन्वहम् ॥ ३५॥

भक्तो भक्तिगुणावृते मुदमृतापूर्णे प्रसन्ने मनः
कुम्भे साम्ब तवाङ्घ्रि पल्लव युगं संस्थाप्य संवित्फलम् ।
सत्वं मन्त्र मुदीरयन् निजशरी रागार शुद्धिं वहन्
पुण्याहं प्रकटीकरोमि रुचिरं कल्याण मापादयन् ॥ ३६॥

आम्ना याम्बुधि मादरेण सुमनः सङ्घाः समुद्यन्मनः
मन्थानं दृढभक्ति रज्जु सहितं कृत्वा मथित्वा ततः ।
सोमं कल्पतरुं सुपर्व सुरभिं चिन्तामणिं धीमतां
नित्यानन्द सुधां निरन्तर रमा सौभाग्य मातन्वते ॥ ३७॥

प्राक्पुण्याचल मार्ग दर्शित सुधा मूर्तिः प्रसन्नः शिवः
सोमः सद्गुण सेवितो मृगधरः पूर्णस्तमो मोचकः ।
चेतः पुष्कर लक्षितो भवति चेत् आनन्द पाथो निधिः
प्रागल्भ्येन विजृम्भते सुमनसां वृत्तिस्तदा जायते ॥ ३८॥

धर्मो मे चतुरङ्घ्रिकः सुचरितः पापं विनाशं गतं
काम क्रोध मदादयो विगलिताः कालाः सुखाविष्कृताः ।
ज्ञानानन्द महौषधिः सुफलिता कैवल्यनाथे सदा
मान्ये मानस पुण्डरीक नगरे राजावतंसे स्थिते ॥ ३९॥

धीयन्त्रेण वचोघटेन कविता कुल्योप कुल्याक्रमैः
आनीतैश्च सदाशिवस्य चरिताम्भोराशि दिव्यामृतैः ।
हृत्केदार युताश्च भक्ति कलमाः साफल्य मातन्वते
दुर्भिक्षान् मम सेवकस्य भगवन् विश्वेश भीतिः कुतः ॥ ४०॥

पापोत्पात विमोचनाय रुचिरै श्वर्याय मृत्युञ्जय
स्तोत्र ध्यान नति प्रदक्षिण सपर्यालोकना कर्णने ।
जिह्वा चित्त शिरोङ्घ्रि हस्त नयन श्रोत्रैरहं प्रार्थितः
मामाज्ञापय तन्निरूपय मुहु र्मामेव मा मेऽवचः ॥ ४१॥

गाम्भीर्यं परिखापदं घनधृतिः प्राकार उद्यद्गुण-
स्तोमश्चाप्तबलं घनेन्द्रिय चयो द्वाराणि देहे स्थितः ।
विद्या वस्तु समृद्धि रित्यखिल सामग्री समेते सदा
दुर्गातिप्रिय देव मामक मनो दुर्गे निवासं कुरु ॥ ४२॥

मा गच्छ त्वमितस्ततो गिरिश भो मय्येव वासं कुरु
स्वामिन्नादिकिरात मामकमनः कान्तार सीमान्तरे ।
वर्तन्ते बहुशो मृगा मदजुषो मात्सर्य मोहादयः
तान् हत्वा मृगया विनोद रुचिता लाभं च सम्प्राप्स्यसि ॥ ४३॥

करलग्नमृगः करीन्द्र भङ्गो, घनशार्दूल विखण्डनोऽस्त जन्तुः ।
गिरिशो विशदा कृतिश्च चेतः, कुहरे पञ्चमुखोस्ति मे कुतो भीः ॥ ४४॥

छन्दःशाखि शिखान्वितै र्द्विजवरैः संसेविते शाश्वते
सौख्यापादिनि खेदभेदिनि सुधासारैः फलै र्दीपिते ।

चेतःपक्षिशिखामणे त्यज वृथा सञ्चार मन्यैरलं
नित्यं शङ्कर पादपद्म युगली नीडे विहारं कुरु ॥ ४५॥

आकीर्णे नखराजि कान्ति विभवै रुद्यत्सुधा वैभवैः
आधौतेपि च पद्मराग ललिते हंसव्रजै राश्रिते ।
नित्यं भक्ति वधू गणैश्च रहसि स्वेच्छा विहारं कुरु
स्थित्वा मानस राजहंस गिरिजा नाथाङ्घ्रि सौधान्तरे ॥ ४६॥

शम्भुध्यान वसन्त सङ्गिनि हृदारामेऽघ जीर्णच्छदाः
स्रस्ता भक्तिलताच्छटा विलसिताः पुण्यप्रवाल श्रिताः ।
दीप्यन्ते गुण कोरका जपवचः पुष्पाणि सद्वासना
ज्ञानानन्द सुधा मरन्द लहरी संवित्फलाभ्युन्नतिः ॥ ४७॥

नित्यानन्द रसालयं सुरमुनि स्वान्ताम्बु जाताश्रयं
स्वच्छं सद्द्विज सेवितं कलुषहृत् सद्वास नाविष्कृतम् ।
शम्भुध्यान सरोवरं व्रज मनो हंसावतंस स्थिरं
किं क्षुद्राश्रय पल्वल भ्रमण सञ्जात श्रमं प्राप्स्यसि ॥ ४८॥

आनन्दामृत पूरिता हरपदाम्भोजाल वालोद्यता
स्थैर्योपघ्न मुपेत्य भक्ति लतिका शाखोप शाखान्विता ।
उच्छैर्मानस कायमान पटली माक्रम्य निष्कल्मषा
नित्याभीष्ट फलप्रदा भवतु मे सत्कर्म संवर्धिता ॥ ४९॥

सन्ध्यारम्भ विजृम्भितं श्रुतिशिर स्थानान्त राधिष्ठितं
सप्रेम भ्रमराभिराम मसकृत् सद्वासना शोभितम् ।

भोगीन्द्राभरणं समस्त सुमनः पूज्यं गुणाविष्कृतं
सेवे श्रीगिरि मल्लिकार्जुन महालिङ्गं शिवालिङ्गितं ॥ ५०॥

भृङ्गीच्छा नटनोत्कटः करिमदग्राही स्फुरन्माधव
आह्लादो नादयुतो महासित वपुः पञ्चेषुणा चादृतः ।
सत्पक्षः सुमनो वनेषु स पुनः साक्षान्मदीये मनो-
राजीवे भ्रमराधिपो विहरतां श्रीशैलवासी विभुः ॥ ५१॥

कारुण्यामृत वर्षिणं घनविपद् ग्रीष्मच्छिदा कर्मठं
विद्या सस्य फलोदयाय सुमनः संसेव्य मिच्छाकृतिम् ।
नृत्यद्भक्त मयूर मद्रिनिलयं चञ्चज्जटा मण्डलं
शम्भो वाञ्छति नीलकन्धर सदा त्वां मे मनश्चातकः ॥ ५२॥

आकाशेन शिखी समस्त फणिनां नेत्रा कलापी नता
अनुग्राहि प्रणवोपदेश निनदैः केकीति यो गीयते ।
श्यामां शैल समुद्भवां घनरुचिं दृष्ट्वा नटन्तं मुदा
वेदान्तोपवने विहार रसिकं तं नीलकण्ठं भजे ॥ ५३॥

सन्ध्याघर्म दिनात्ययो हरि कराघात प्रभूतानक-
ध्वानो वारिद गर्जितं दिविषदां दृष्टिच्छटा चञ्चला ।
भक्तानां परितोष बाष्प वितति वृंष्टि र्मयूरी शिवा
यस्मिन्नुज्ज्वल ताण्डवं विजयते तं नीलकण्ठं भजे ॥ ५४॥

आद्यायामित तेजसे श्रुतिपदैः र्वेद्याय साध्याय ते
विद्यानन्द मयात्मने त्रिजगतः संरक्षणो द्योगिने ।

ध्येया याखिल योगिभिः सुरगणै र्गेयाय मायाविने
सम्यक्ताण्डव सम्भ्रमाय जटिने सेयं नतिः शम्भवे ॥ ५५॥

नित्याय त्रिगुणात्मने पुरजिते कात्यायनी श्रेयसे
सत्यायादि कुटुम्बिने मुनिमनः प्रत्यक्ष चिन्मूर्तये ।
मायासृष्ट जगत्त्रयाय सकलाम्नाय यान्त सञ्चारिणे
सायं ताण्डव सम्भ्रमाय जटिने सेयं नतिः शम्भवे ॥ ५६॥

नित्यं स्वोदर पोषणाय सकलान् उद्दिश्य वित्ताशया
व्यर्थं पर्यटनं करोमि भवतः सेवां न जाने विभो ।
मज्जन्मान्तर पुण्यपाक बलत स्त्वं शर्व सर्वान्तरः
तिष्ठस्येव हि तेन वा पशुपते ते रक्षनीयोऽस्म्यहम् ॥ ५७॥

एको वारिज बान्धवः क्षितिनभो व्याप्तं तमो मण्डलं
भित्वा लोचन गोचरोऽपि भवति त्वं कोटि सूर्य प्रभः ।
वेद्यः किन्न भवस्यहो घनतरं कीदृग्भवेन्मत्तमः
तत्सर्वं व्यपनीय मे पशुपते साक्षात् प्रसन्नो भव ॥ ५८॥

हंसः पद्मवनं समिच्छति यथा नीलाम्बुदं चातकः
कोकः कोकनद प्रियं प्रतिदिनं चन्द्रं चकोरस्तथा ।
चेतो वाञ्छति मामकं पशुपते चिन्मार्ग मृग्यं विभो
गौरीनाथ भवत्पदाब्ज युगलं कैवल्य सौख्य प्रदम् ॥ ५९॥

रोध स्तोयहृतः श्रमेण पथिकः छायां तरो र्वृष्टितः
भीतः स्वस्थ गृहं गृहस्थ मतिथि र्दीनः प्रभुं धार्मिकम् ।

दीपं सन्तमसा कुलश्च शिखिनं शीतावृतस्त्वं तथा
चेतः सर्व भयापहं व्रज सुखं शम्भोः पदाम्भोरुहम् ॥ ६०॥

अङ्कोलं निजबीज सन्तति रयस्कान्तोपलं सूचिका
साध्वी नैजविभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुः सरिद्वल्लभम् ।
प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपतेः पादारविन्द द्वयं
चेतोवृत्ति रुपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ॥ ६१॥

आनन्दाश्रुभि रातनोति पुलकं नैर्मल्यतश्छादनं
वाचा शङ्खमुखे स्थितैश्च जठरा पूर्तिं चरित्रामृतैः ।
रुद्राक्षै र्भसितेन देव वपुषः रक्षां भवद्भावना-
पर्यङ्के विनिवेश्य भक्ति जननी भक्तार्भकं रक्षति ॥ ६२॥

मार्गावर्तित पादुका पशुपतेः अङ्गस्य कूर्चायते
गण्डूषाम्बु निषेचनं पुररिपोः र्दिव्याभिषेकायते ।
किञ्चिद्भक्षित मांस शेष कबलं नव्योपहारायते
भक्तिः किं न करोत्यहो वनचरः भक्तावतंसायते ॥ ६३॥

वक्षस्ताडन मन्तकस्य कठिन अपस्मार संमर्दनं
भूभृत्पर्यटनं नमस्सुरशिरः कोटीर सङ्घर्षणम् ।
कर्मेदं मृदुलस्य तावक पद द्वन्द्वस्य गौरीपते
मच्चेतो मणिपादुका विहरणं शम्भो सदाङ्गी कुरु ॥ ६४॥

वक्षस्ताडन शङ्कया विचलितः वैवस्वतो निर्जराः
कोटीरोज्ज्वल रत्न दीप कलिका नीराजनं कुर्वते ।

दृष्ट्वा मुक्ति वधू स्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते
यच्चेत स्तव पादपद्म भजनं तस्येह किं दुर्लभम् ॥ ६५॥

क्रीडार्थं सृजसि प्रपञ्च मखिलं क्रीडामृगास्ते जनाः
यत्कर्मा चरितं मया च भवतः प्रीत्यै भवत्येव त ।
शम्भो स्वस्य कुतूहलस्य करणं मच्चेष्टितं निश्चितं
तस्मान्मामक रक्षणं पशुपते कर्तव्य मेव त्वया ॥ ६६॥

बहुविध परितोष बाष्पपूर-
स्फुट पुलकाङ्कित चारु भोग भूमिम् ।
चिरपद फलकाङ्क्षि सेव्यमानां
परम सदाशिव भावनां प्रपद्ये ॥ ६७॥

अमित मुदमृतं मुहुर्दुहन्तीं
विमल भवत्पद गोष्ठ मावसन्तीम् ।
सदय पशुपते सुपुण्य पाकां
मम परिपालय भक्ति धेनु मेकाम् ॥ ६८॥

जडता पशुता कलङ्किता, कुटिल चरत्वं च नास्ति मयि देव ।
अस्ति यदि राजमौले, भवदाभरणस्य नास्मि किं पात्रम् ॥ ६९॥

अरहसि रहसि स्वतन्त्र बुद्ध्या
वरिवसितुं सुलभः प्रसन्नमूर्तिः ।
अगणित फलदायकः प्रभुर्मे
जगदधिको हृदि राजशेखरोऽस्ति ॥ ७०॥

आरूढ भक्ति गुण कुञ्चित भाव चाप-
युक्तैः शिवस्मरण बाणगणै रमोघैः ।
निर्जित्य किल्बिष रिपून् विजयी सुधीन्द्रः
सानन्द मावहति सुस्थिर राजलक्ष्मीम् ॥ ७१॥

ध्यानाञ्जनेन समवेक्ष्य तमःप्रदेशं
भित्वा महाबलिभि रीश्वरनाम मन्त्रैः ।
दिव्याश्रितं भुजग भूषण मुद्वहन्ति
ये पादपद्म मिह ते शिव ते कृतार्थाः ॥ ७२॥

भूदारता मुदवह द्यदपेक्षया श्री-
भूदार एव किमतः सुमते लभस्व ।
केदार माकलित मुक्ति महौषधीनां
पादारविन्द भजनं परमेश्वरस्य ॥ ७३॥

आशा पाश क्लेश दुर्वासनादि-, भेदोद्युक्तै र्दिव्य गन्धै रमन्दैः ।
आशा शाटीकस्य पादारविन्दं, चेतःपेटीं वासितां मे तनोतु ॥ ७४॥

कल्याणिनं सरस चित्र गतिं सवेगं
सर्वेङ्गितज्ञ मनघं ध्रुव लक्षणाढ्यम् ।
चेतस्तुरङ्ग मधिरुह्य चर स्मरारे
नेतः समस्त जगतां वृषभाधिरूढ ॥ ७५॥

भक्ति र्महेश पदपुष्कर मावसन्ती

कादम्बिनीव कुरुते परितोष वर्षम् ।
सम्पूरितो भवति यस्य मनस्तटाकः
तज्जन्म सस्य मखिलं सफलं च नाऽन्यत् ॥ ७६॥

बुद्धिःस्थिरा भवितु मीश्वर पादपद्म-
सक्ता वधू र्विरहिणीव सदा स्मरन्ती ।
सद्भावना स्मरण दर्शन कीर्तनादि
संमोहितेव शिवमन्त्र जपेन विन्ते ॥ ७७॥

सदुपचार विधिष्वनुबोधितां, सविनयां सुहृदं समुपाश्रिताम् ।
मम समुद्धर बुद्धि मिमां प्रभो, वरगुणेन नवोढ वधूमिव ॥ ७८॥

नित्यं योगिमनः सरोज दल सञ्चार क्षमस्त्व त्क्रमः
शम्भो तेन कथं कठोर यमराड् वक्षःकवाट क्षतिः ।
अत्यन्तं मृदुलं त्वदङ्घ्रि युगलं हा मे मनश्चिन्तयति
एतल्लोचन गोचरं कुरु विभो हस्तेन संवाहये ॥ ७९॥

एष्यत्येष जनिं मनोऽस्य कठिनं तस्मिन्नटा नीति मद्
रक्षायै गिरि सीम्नि कोमलपद न्यासः पुराभ्यासितः ।
नोचेद्दिव्य गृहान्तरेषु सुमन स्तल्पेषु वेद्यादिषु
प्रायः सत्सु शिलातलेषु नटनं शम्भो किमर्थं तव ॥ ८०॥

कञ्चित्काल मुमामहेश भवतः पादारविन्दार्चनैः
कञ्चिद्ध्यान समाधिभिश्च नतिभिः कञ्चित्कथा कर्णनैः ।
कञ्चित् कञ्चिदवेक्षनैश्च नुतिभिः कञ्चिद्दशा मीदृशीं

यः प्राप्नोति मुदा त्वदर्पित मना जीवन् स मुक्तः खलु ॥ ८१॥

बाणत्वं वृषभत्व मर्ध वपुषा भार्यात्व मार्यापते
घोणित्वं सखिता मृदङ्ग वहता चेत्यादि रूपं दधौ ।
त्वत्पादे नयनार्पणं च कृतवान् त्वद्देह भागो हरिः
पूज्यात्पूज्यतरः स एव हि न चेत् को वा तदन्योऽधिकः ॥ ८२॥

जनन मृति युतानां सेवया देवतानां
न भवति सुखलेशः संशयो नास्ति तत्र ।
अजनि ममृत रूपं साम्बमीशं भजन्ते
य इह परमसौख्यं ते हि धन्या लभन्ते ॥ ८३॥

शिव तव परिचर्या सन्निधानाय गौर्या
भव मम गुणधुर्यां बुद्धिकन्यां प्रदास्ये ।
सकल भुवन बन्धो सच्चिदानन्द सिन्धो
सदय हृदय गेहे सर्वदा संवस त्वम् ॥ ८४॥

जलधि मथन दक्षः नैव पाताल भेदी
न च वन मृगयायां नैव लुब्धः प्रवीणः ।
अशन कुसुम भूषा वस्त्र मुख्यां सपर्यां
कथय कथमहं ते कल्पया नीन्दुमौले ॥ ८५॥

पूजाद्रव्य समृद्धयो विरचिताः पूजां कथं कुर्महे
पक्षित्वं न च वा किटित्वमपि न प्राप्तं मया दुर्लभम् ।
जाने मस्तक मङ्घ्रि पल्लव मुमा जाने न तेऽहं विभो

न ज्ञातं हि पितामहेन हरिणा तत्त्वेन तद्रूपिणा ॥ ८६॥

अशनं गरलं फणी कलापः, वसनं चर्म च वाहनं महोक्षः ।
मम दास्यसि किं किमस्ति शम्भो, तव पादाम्बुज भक्तिमेव देहि ॥ ८७॥

यदा कृताम्भोनिधि सेतु बन्धनः, करस्थलाधः कृत पर्वताधिपः ।
भवानि ते लङ्घित पद्म सम्भवः, तदा शिवार्चा स्तव भावन क्षमः ॥ ८८॥

नतिभि र्नुतिभि स्त्वमीश पूजा-, विधिभि र्ध्यान समाधिभि र्न तुष्टः ।
धनुषा मुसलेन चाश्मभिर्वा, वद ते प्रीतिकरं तथा करोमि ॥ ८९॥

वचसा चरितं वदामि शम्भोः, अहमुद्योग विधासु तेऽप्रसक्तः ।
मनसा कृति मीश्वरस्य सेवे, शिरसा चैव सदाशिवं नमामि ॥ ९०॥

आद्याऽविद्या हृद्गता निर्गतासीत्, विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्प्रसादात् ।
सेवे नित्यं श्रीकरं त्वत्पदाब्जं, भावे मुक्ते र्भाजनं राजमौले ॥ ९१॥

दूरीकृतानि दुरितानि दुरक्षराणि
दौर्भाग्य दुःख दुरहङ्कृति दुर्वचांसि ।
सारं त्वदीय चरितं नितरां पिबन्तं
गौरीश मामिह समुद्धर सत्कटाक्षैः ॥ ९२॥

सोम कलाधर मौलौ, कोमल घन कन्धरे महामहसि ।
स्वामिनि गिरिजा नाथे, मामक हृदयं निरन्तरं रमताम् ॥ ९३॥

सा रसना ते नयने, तावेव करौ स एव कृत कृत्यः ।
या ये यौ यो भर्गं, वदतीक्षेते सदार्चतः स्मरति ॥ ९४॥

अतिमृदुलौ मम चरणौ, अतिकठिनं ते मनो भवानीश ।
इति विचिकित्सां सन्त्यज, शिव कथ मासीद्गिरौ तथा प्रवेशः ॥ ९५॥

धैर्याङ्कुशेन निभृतं, रभसा दाकृष्य भक्ति शृङ्खलया ।
पुरहर चरणालाने, हृदय मदेभं बधान चिद्यन्त्रैः ॥ ९६॥

प्रचरत्यभितः प्रगल्भ वृत्त्या, मदवानेष मनः करी गरीयान् ।
परिगृह्य नयेन भक्ति रज्ज्वा, परम स्थाणु पदं दृढं नयामुम् ॥ ९७॥

सर्वालङ्कार युक्तां सरल पदयुतां साधुवृत्तां सुवर्णां
सद्भिः संस्तूयमानां सरस गुणयुतां लक्षितां लक्षणाढ्याम् ।
उद्यद्भूषा विशेषां उपगत विनयां द्योतमानार्थ रेखां
कल्याणीं देव गौरी प्रिय मम कविता कन्यकां त्वं गृहाण ॥ ९८॥

इदं ते युक्तं वा परमशिव कारुण्य जलधे
गतौ तिर्यग्रूपं तव पद शिरो दर्शन धिया ।
हरि ब्रह्माणौ तौ दिवि भुवि चरन्तौ श्रमयुतौ
कथं शम्भो स्वामिन् कथय मम वेद्योऽसि पुरतः ॥ ९९॥

स्तोत्रेणाल महं प्रवच्मि न मृषा देवा विरिञ्चादयः
स्तुत्यानां गणना प्रसङ्ग समये त्वा मग्रगण्यं विदुः ।
माहात्म्याग्र विचारण प्रकरणे धाना तुष स्तोमवत्

धूता स्त्वां विदुरुत्त मोत्तम फलं शम्भो भवत्सेवकाः ॥ १००॥

॥ इति श्रीमच्छङ्कराचार्य विरचित शिवानन्द लहरी समाप्ता ॥